

Darrera línia en femení

Assegut a l'ombra que uns tarongers regalen a la séquia eixuta, pense en la deu refrescant que raja i no s'atura.

Tens el temps, treball i ocupacions diverses que ens separen. Però això són aparences. Aquests mots són fils que apunten el teu nom, el suspenen com aqueixa olor de flor que en mi perdura.

No som éssers aïllats, tot i aquestes distàncies físicament estúpides.

El sol que no veus però t'assenyala els bioritmes m'ha fet un escoltet.

M'abrace a la molsa verda d'aquest esponerós taronger, mentre a distància olc la teua femenina vida.

Avui tot és femení: com totes les paraules d'aquesta dona que ballen per a mi en la vesprada.